

РЕШЕНИЕ

№ 1397

гр. София, 20.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ГО I-18 СЪСТАВ, в публично заседание на девети март през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Петър В. Боснешки

при участието на секретаря Надежда Св. Масова
в присъствието на прокурора Р. Г. С.
като разгледа докладваното от Петър В. Боснешки Гражданско дело №
20221100108410 по описа за 2022 година

Производството по делото е образувано въз основа на искова молба, подадена от Ю. Р. А., с ЕГН:***** и постоянен адрес: с. *****, ул. "*****", област Разград, Община Разград, чрез адв. Е. Ф., САК, и съдебен адрес: гр.София, 1000, ул. "*****", срещу Прокуратурата на Република България, представлявана от Главния прокурор, с адрес: гр. София, бул. "Витоша" №2, с която е предявен иск с правно основание чл.2б ЗОДОВ, с който се иска осъждане на ответника да заплати на ищеца сумата от 120 000лв., представляваща обезщетение за неимуществени вреди от нарушаване на правото на разглеждане в разумен срок на сл.д. № 1/1991г. по описа на Прокуратура на Въоръжените сили, впоследствие преобразувано в сл. дело №780-II/1998г. по описа на ВОП-София, а сега ДП №II-048/1999 по описа на ВОП-София, ведно със законната лихва от 09.08.2019г. до окончателното изплащане на сумата

Ищецът твърди, че е наследник на съпруга си А.Я.А., пострадал от т.нар. „възродителен процес“ проведен в периода 1985-1989г. в България от установения тоталитарен режим на БКП по насилствена асимилация на етническите турци, изразяваща се в принудителна смяна на имената, подлагане на различни репресии, забрана на традициите и отричане на етническите и религиозни чувства и човешки права. Ищецът твърди, че в периода 05.03.1985г. до 09.05.1986г. съпругът и е бил задържан и лишен от свобода в затвора и лагера на остров Белене, в периода от 10.05.1986г. до 30.03.1988г. е бил лишен от свобода в с. Ружинци, обл. Видин. Преди задържането му съпругът и продължително време е бил подложен на психически и физически натиск да доноси на тогавашната държавна сигурност за хората от турската етническа общност, което разклатило физическото и най-вече психическото му здраве. След освобождаването му от с. Ружинци наблюдението му от Държавна сигурност продължи, нямаше право да напуска селото ни и трябваше сутрин и вечер да се подписва в кметството. После през 1989г., цялото семейство, включващо ищеца, съпругът и, както и трите им деца, били изгонени от страната и заминали за Република Турция.

Сочи, че след свалянето от власт на Т. Ж. и падането на 10.11.1989г. на тоталитарния режим в България в цялото семейство се породила надежда и очакване, че новата демократична власт ще предаде на съд и накаже виновниците с поддържана вяра за поне частично възмездие за репресиите, на които е бил подложен съпруга и. След като узнал

новината за започнало разследване, съпругът и заедно с други пострадали от възродителния процес учредили сдружение "За справедливост, права, култура, и солидарност на Балканите", което да ги подпомага в усилията по търсене на информация за развитието на делото и предприемането на законови действия по него в качеството им на пострадали лица.

Твърди се, че първите разпити на пострадалите по делото са започнали едва след 2000г., а съпругът и А.А. е починал преди това - през 1998г. Приживе съпругът и почти всяко лято посещавал България, родния си край и все се интересувал в кметството дали няма някаква кореспонденция за него и нас, дали не са ни търсили във връзка с делото. Освен това, имаме близки в с. *****, където е (и тогава била) адресната регистрация на цялото семейство, като всички близки и роднини били инструктирани да приемат писма и кореспонденция, но такава така и не пристигнала. След като разбрали, че през 2001г. някои от пострадалите са дали показания пред следователи към Военна прокуратура -София, ищецът упълномощил дъщеря си Сафие и през Е.та на 2001г. тя дала показания по делото в град София.

Твърди се, че съпругът и А.А. починал на 23.12.1998г., като не доживял приключването на сл. дело 1/1991г. по описа на Прокуратура на Въоръжените сили, впоследствие преобразувано в сл. дело №780-П/1998г. по описа на ВОП-София, а сега ДП №11-048/1999 по описа на ВОП- София. След неговата смърт на основание чл.74, ал.2 от НПК правата на пострадалите лице преминали върху неговите наследници.

Въз основа горното ищецът сочи, че въпреки предприетите действия за ускоряване досъдебното производство същото не е приключило повече от 32 години и тази продължителност довела до прекратяване то му срещу виновните лица поради тяхната смърт и изтичането на давностните срокове за реализиране на наказателно преследвано срещу обвиняемите. По този начин бил лишен от възможността да бъде конституиран в наказателното производство като частен обвинител и граждански ищец и да поиска възмездяване на причинените му вреди. Твърди от това да е претърпял неимуществени вреди, изразяващи се в разочарование от дългогодишната липса на напредък по развитие на делото и недоверие към компетентните власти; отчаяние и загуба на надежда, че виновните за извършените спрямо него деяния ще бъдат наказани и ще получи справедливост за разбития си живот; чувствал се безпомощен и излъган, а дългите години на безплодно очакване го направили раздразнителен, емоционално напрегнат, затворил се в себе си, имал проблеми със съня. Счита, че тези болки и страдания са в причинна връзка със забавяне на делото извън разумния срок по смисъла на чл. 26 ЗОДОВ вр. чл. 6,§ 1 от ЕКЗПЧОС, поради което с предявения иск претендира тяхното репарирание от държавата чрез Прокуратурата на Република България.

В законоустановения срок е постъпил отговор на исковата молба, с който ответникът е изразил становище, че искът е недопустим на три самостоятелни основания:

1.Разпоредбата на чл.26 ЗОДОВ е в сила от 15.12.2012г., като е приложима занапред и няма обратно действие. В процесния случай се претендират права за период отпреди приемането на закона.

2.Абсолютна процесуална предпоставка за допустимост на настоящето производство е проведена административна процедура за обезщетение за вреди по реда на глава трета "а" от ЗСВ, по която няма постигнато споразумение - чл. 8, ал. 2 ЗОДОВ. В процесния случай не са представени доказателства от ищеца за надлежно подадено заявление до Инспектората на ВСС.

3. Съгласно разпоредбата на чл.6, ал.1 ЗОДОВ _при смърт на увредения_ неговото право на обезщетение за неимуществени вреди се наследява само ако е било предявено пред съд от увредения. В процесния случай претенцията се предявява едва след смъртта на А.А.,

като няма данни същият да е бил конституиран като пострадал в наказателното производство.

При условията на евентуалност ответникът оспорва изцяло исковата претенция по основание и размер, поради което и иска отхвърлянето и като неоснователна по подробно изложени съображения.

След като прецени събраните по делото доказателства по реда на чл.235 ГПК, Софийски градски съд приема за установено от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта:

Съдът намира, че производството по делото е допустимо и следва да се произнесе по същество. Съдът намира за неоснователни следните възражения на ответника за недопустимост на настоящето производство:

1.Възражението, че искът е недопустим за периода преди влизането в сила на чл. 26 от ЗОДОВ, т.е. преди 15.12.2012г. , защото не е било придадено изрично обратно действие на чл. 26 от ЗОДОВ е неоснователно. Съгласно постоянната съдебна практика разпоредбата на чл. 26 от ЗОДОВ е само средството за реализиране на отговорността на държавата, която произтича от чл. 6, § 1 на ЕКЗПЧОС и чл. 7 на Конституцията на Република България. ЕКЗПЧОС е влязла в сила на 07.09.1992г. и има пряко и непосредствено действие, а КРБ е в сила от 13.07.1991г.

2.Възражението, че искът е недопустим, поради липса на проведена административна процедура за обезщетение за вреди по реда на глава трета "а" от ЗСВ, по която няма постигнато споразумение, е неоснователно. Съгласно постоянната съдебна практика провеждането на такава административна процедура е абсолютна предпоставка за допустимост на иска само в случаите на приключили производства. Доколкото в настоящия случай е безспорно установено от приетите по делото доказателства, че наказателното производство не е приключило, то и такава административна процедура не следва да се провежда.В този смисъл е и Определение №50004/24.01.2023г. по ч.гр.д.№1841/2022г. на ВКС, IV г.о.

Отделен е въпросът, че в настоящето производство са приети като доказателства писмо от Министерства на правосъдието от 24.10.2013г. /лист 61 от делото/, ведно с приложения към същото констативен протокол, от които е видно, че заявление №РС-13-557/06.08.2013г. на Инспектората към ВСС, подадено от ищцата Ю. А. е оставено без разглеждане като преждевременно подадено, тъй като досъдебното производство не е приключило.

3.Възражението, че искът е недопустим предвид нормата на чл.6, ал.1 от ЗОДОВ доколкото е предявен едва след смъртта на А.А., също е неоснователно.

Легитимиран да предяви иск по чл.26 ЗОДОВ за вреди от нарушение на правото на разглеждане и решаване на делото в разумен срок е страна в производството. В този смисъл

и доколкото в настоящият случай процесното дело представлява наказателно производство в досъдебната си фаза, страни в производството са обвиняемото лице и пострадалото лице.

Ищцата в настоящото производство твърди, а от доказателствата по делото се установява, че е един от наследниците по закон на съпруга си А.А..

По делото е приета като доказателство молба от ищцата от 17.05.2018г. до ВОП, с която на основание чл.75, ал.3 НПК, същата иска да бъде конституирана като пострадал в досъдебната фаза на ДП №11-048/1999 по описа на ВОП- София.

Несъстоятелно е възражението на Прокуратурата на Република България, че ищцата не може да претендира обезщетение за неимуществени вреди, които се дължат на нейния починал съпруг и не се наследяват. Съгласно чл.74, ал.2 НПК при смърт на пострадалия от престъплението правата му преминават върху неговите наследници. В този смисъл е и Решение №140/29.06.2022г. по гр.д.№3356/2021г. на ВКС, III г.о.

Съдът намира за нужно да отбележи, че дори без изрично конституиране от страна на органите на досъдебното производство ищецът има качеството на пострадал. В практиката си Европейският съд по правата на човека (ЕСПЧ) въвежда понятието "пострадал" (или "жертва") за лицето, легитимирано да претендира нарушение на Конвенцията, в това число на чл. 6, като приема съобразно чл. 34 от Конвенцията, че това е физическото или юридическо лице, което е пряко или косвено засегнато от твърдяното нарушение. Като "пряк пострадал" ("пряка жертва") се определят лицата, пряко засегнати от нарушението, а "непряк пострадал" ("непряка жертва") са лица, лично засегнати от нарушение срещу друго лице, имащи валиден личен интерес от преустановяване на нарушението. В практиката си ЕСПЧ приема още, че ако прекият пострадал е починал преди внасянето на жалбата и е заявено нарушение на Конвенцията (например нарушение на изискването за разумен срок на производство, водено приживе от починалия) от наследник, Съдът може все пак да признае легитимацията на близки на пострадалия да подадат жалба, ако правото, чието нарушаване се твърди, принадлежи към категорията на прехвърляемите права, и ако жалбоподателите демонстрират личен интерес от делото, например материален интерес, защита на личната или семейната репутация и др. Лицето, встъпило в правата на наследодателя си като страна в националното производство, има качеството на "непряко пострадал" и е легитимирано да предяви претенцията за нарушение на чл.6 ЕКПЧ. Такава легитимация по отношение на наследими права (напр. имуществени) има и наследникът и без да е бил конституиран пред националния съд (така по делата *M.-L.L. and B. v. F. и R. v. Switzerland*, жалбите по които са внЕ.и след смъртта на преките пострадали от наследници, които не са участвали лично в производствата пред националните съдилища, ЕСПЧ приема, че жалбоподателите като наследници имат статуса на пострадал поради наличието на материален интерес от изхода от спора.).

По основателността:

Видно от приетите по делото писмени доказателства се установява, че на 24.11.1973г. ищецът Ю. А. е сключила граждански брак с А.Я.А..

Страните не спорят, а и от представените по делото писмени доказателства се установява, че в периода от 05.03.1985г. до 09.05.1986г. съпругът и А.Я.А. е бил задържан и лишен от свобода в затвора и лагера на остров Белене, в периода от 10.05.1986г. до 30.03.1988г. е бил лишен от свобода в с. Ружинци, обл. Видин.

Не се спори още, че принудително са сменени рождените турски имена на ищеца и на членовете на семейството му с български имена. Не е спорно, че ищеца и семейството му са изселени в Турция през м. май 1989 г.

Не се спори, че ищецът и съпругът му са членове в „Сдружение за правосъдие, права, култура и солидарност на Балканите“, а видно от представения по делото Устав на Сдружението една от основните му цели е действия в насока възстановяване на правата и обезпечаване на понесените материални и нематериални щети на представители на турското население и техните семейства, живущи на Балканите и особено в България, които в различни периоди са се противопоставили на наложената им асимилационна политика.

Видно от писмени доказателства на 31.01.1991г. с постановление прокурор при Прокуратурата на въоръжените сили е образувано сл. дело № 1/1991 г. по описа на П.та на въоръжените сили, преобразувано в сл. дело № 780-II/1998 г. на ВОП - София, а след това преобразувано в ДП № II-048 от 1999 г. на ВОП - София, за разследване на извършени през време на възродителния процес престъпления. Страните не спорят, че и към момента наказателното производство е висящо.

Установява се, че сл.д. № 1/1991г. е водено срещу петима обвиняеми за престъпления по чл.162, ал.1, във вр. с чл.20, ал.2 НК, за това, че в периода от 1984г. до 1988г., при условията на продължавано престъпление всеки от тях в съучастие с други лица проповядвали и подбуждали към национална вражда и омраза, а впоследствие по обвинение за престъпление по чл.387, ал.2 НК, във вр. с, ал. 1 и чл.20, ал.2 НК, че през периода от 1984г. до 1988г. при условията на продължавано престъпление обвиняемите злоупотребили и превишили властта си с цел постигане на консолидация на българската нация чрез насилствена асимилация на мюсюлманското малцинство в страната, включваща принудителна смяна на имената на българските мюсюлмани, принудително затваряне в лагери на остров Белене, принудително преместване от работа и дисциплинарно уволнение поради несъгласие с промяната.

На 20.07.1993г. и на 19.12.1997г. в съда са внасяни обвинителни актове срещу обвиняемите, но образуваните въз основа на тях съдебни производства са прекратявани, съответно през 1994 г. и през 1998 г., поради допуснати съществени нарушения на процесуалните правила и делото е било връщано на Прокуратурата за отстраняването им.

През 1998г. и през 1999г. двама от обвиняемите са починали и производството по отношение на тях е било прекратено; през 1999 г. и през 2002г. производството по делото е било спирано поради наличие на свидетели в чужбина, които е трябвало да бъдат разпитани, след което е било възобновявано.

В хода на наказателното производство в периода от 05.02.2001г. до 04.02.2004г. са

установени общо 446 пострадали лица, както и техните законните наследници, от тях са разпитани общо 312 души.

Пострадалият А.А. е починал на 23.12.1998г. По делото е приета като доказателство молба от ищцата от 17.05.2018г. до ВОП, с която на основание чл.75, ал.3 НПК, същата иска да бъде конституирана като пострадал в досъдебната фаза на ДП №11-048/1999 по описа на ВОП- София.

В настоящето производство във връзка с търпените неимуществени вреди от ищеца са събрани свидетелски показания.

Видно от показанията на св.С.А.Ю. /дъщеря на ищеца и пострадия А.А./ същата е пряк очевидец както на събитията от времето на възродителния процес, така и продължилото вече 32 години разследване на виновниците за същия процес. Същата свидетелства както за вредите от самия възродителен процес, така и за разочарованието на родителите от неполученото възмездие на виновниците за възродителния процес. Свидетелства за разочарованието на баща и, че не е дочакал края на досъдебното производство. Свидетелства за страховете на майка си, че тя също няма да дочака края на досъдебното производство.

С показанията си свидетелят С.Х.И., който е заместник- председател на „Сдружение за правосъдие, права, култура и солидарност на Балканите“, свидетелства за притесненията както на Пострадалият А.А., така и на ищеца по повод неприключване на досъдебното производство.

Предвид гореизложената фактическа обстановка съдът намери от правна страна следното:

Съдът е сезиран с иск с правно основание чл.26 ЗОДОВ, във вр. чл.6, § 1 КЗПЧОС.

Ищецът има качеството на наследник на пострадал от производството по сл.д. № 1/91 г., впоследствие преобразувано в сл.д. № 780-II/1998 г. по описа на ВОП-София, а към момента ДП № II-048/1999 г. по описа на ВОП-София.

Началният момент за определяне продължителността на досъдебното производство е 30.01.1991г., когато същото е образувано. Няма спор, че същото продължава и в момента, т.е. повече от 32 години.

По наказателното производство е повдигнатото обвинение по чл.387, ал.2, вр. ал.1 НК и от същото са засегнати основни права на наследодателя на ищеца като правото на етническа принадлежност, на име, на свободно придвижване, на труд и др./, като изходът от това наказателно производство е решаващ за признаването им. А това, че са засегнати негови права безспорно се установява с приетите по делото писмени доказателства. Съдът намира за безспорно установено, че наследодателят на ищеца е жертва на т.нар. "Възродителен процес", представляващ опит на управляващата към онзи момент партия в България да наложи насилствена асимилация на мюсюлманското население (турци, помаци и др.). Това е наименованието, с което е известен в обществото процесът на системни репресии срещу тези социални групи и етноси. Безспорно образуваното наказателно

производство за съпруга на ищеца е било надежда за репарирание, макар и частично на преживените от него унижения и страдания. След смъртта му ищецът продължава да чака справедливост и възмездие чрез закона.

Предмет на установяване в настоящото производство е общата продължителност на наказателното дело, с оглед на неговата фактическа и правна сложност, като съдът преценява осъществяването на отделните забавяния, причината, която ги е предизвикала с изключение на забавянията, дължащи се на поведението на претендиращата обезщетение страна. Държавата отговаря за тези забавяния, тъй като е длъжна да установи правила, както и спазването им, предвид предотвратяване на последиците от недобросъвестно упражняване на права и недобросъвестно изпълнение на задължения. Отговорността по чл.26 ЗОДОВ не е обусловена от виновно поведение на лицата от състава на държавните органи, които в делото участват като процесуални субституенти, тъй като вредите се формират от забавяне разглеждането на делото над разумния срок.

Съгласно чл. 6, § 1 ЕКЗПЧОС - всяко лице, при решаването на правен спор относно негови граждански права /в случая за присъждане на обезщетение от нарушението им/, има право на гледане на делото в разумен срок, независимо от това в коя фаза се намира производството - в досъдебна или съдебна/. Разглеждането и решаването на наказателното дело в разумен срок е основен принцип в наказателното производство, съгласно чл.22 НПК.

С оглед обсъдените по-горе доказателства безспорно се установява допуснато нарушение за правото на разглеждане на делото в срок. Наказателното дело е продължило над 32 години. Безспорно следва да се отчете високата фактическа и правна сложност на образуваното досъдебно производство. Фактите, обосноваващи обвиненията са многобройни, като са посочени множество деяния, представляващи репресивни мерки спрямо огромен брой лица по време на т.нар. "възродителен процес", което е налагало извършване на многобройни процесуални действия, засягащи широк кръг лица. Това обаче не може да бъде причина за превишаване на разумния срок.

С поведението си ищецът, както и нейния съпруг, не са били в състояние да влияят на разследването. Напротив, същите са опитвали с всякакви законни средства да способстват за неговото ускоряване. Прекомерното забавяне е единствено и само по вина на властите. Прокуратурата не е изпълнила съвестно задълженията си по ръководство и надзор на досъдебното производство, така че разследването да приключи в срок, своевременно да бъдат събрани релевантните доказателства.

Предвид гореизложеното съдът намира, че искът е доказан по своето основание, като безспорно на ищеца се дължи обезщетение.

Относно неимуществените вреди, съгласно практиката на ЕСПЧ, съществува силна, но оборима презумпция, че неразумната продължителност на производството причинява такива, поради което поначало не е необходимо ищецът да твърди изрично и да доказва обичайните, типични неимуществени вреди, които винаги се търпят от лице, спрямо което гражданското съдебно производство е продължило извън рамките на разумния срок, като

притеснения за неговото развитие и от евентуален неблагоприятен изход, накърняване на чувството му за справедливост и на доверието му в държавността поради забавянето на делото. Обезщетението за неимуществени вреди от деликта по чл.26 ЗОДОВ се определя глобално - за всички претърпени неимуществени вреди, причинени от този деликт. В този смисъл, неимуществените вреди са конкретно определими и глобално присъденото парично обезщетение за тях следва да съответства на необходимостта за преодоляването им в тяхната цялост, следва да е достатъчно по размер за репарирането им - в съответствие с общоприетия критерий за справедливост, но най-вече - с оглед особеностите на конкретния случай. Същевременно обезщетението не следва да надвишава този достатъчен и справедлив размер, необходим за обезщетяването на конкретно претърпените неимуществени вреди; респ. - не следва да води до неоснователно обогатяване на ищеца. Поради това, размерът на обезщетението се определя с оглед общия критерий за справедливост по чл.52 ЗЗД, като се вземат предвид и възприемането на понятието "справедливост" на съответния етап от развитие на обществото и стандартът на живот в страната; следва да се отчита, че самото осъждане (признаването на факта на увреждащото поведение), само по себе си също има репариращ ефект за пострадалия, предвид нематериалния характер на увреждането му.

Предвид горното съдът намира, че действителния размер на обезщетението е в размер на 15000 лв. като в останалата част заявената претенция е неоснователна.

При определяне размера на обезщетението съдът взе предвид съдебната практика по аналогични случаи от забавено правосъдие по чл.26 ЗОДОВ, касаещи „възродителния процес“. Размерите на присъжданите обезщетения са между 12000лв. /така Определение №50036/25.01.2023г. по гр.д.№2661/2022г. на ВКС, IV г.о., Решение №140/29.06.2022г. по гр.д.д.№3356/2021г. на ВКС, III г.о., Решение №73/02.06.2022г. по гр.д.№4038/2021г. на ВКС, III г.о. и др./ и 15000лв./така Определение № 50796 ОТ 04.11.2022г. по гр.д.№1564/2022г. на ВКС, III г.о., Определение №387/16.05.2022г. по гр.д.№5087/2021г. на ВКС, IV г.о., Решение №50038/01.03.2023г. по гр.д.№2093/2022г. на ВКС, IV г.о., Определение №50923/12.12.2022г. по гр.д.№2107/2022г., III г.о.,

При определяне размера на обезщетението съдът съобрази, че по реда на чл.26 ЗОДОВ държавата е длъжна да обезщети само вредите, които са пряка последица от неразумно забавените действия на правозащитните органи, но не и вредите от престъплението.

Съдът намира, че върху така определения размер на обезщетението се дължи и законна лихва, считано от 09.08.2022г. до окончателното изплащане на сумата, която следва да бъде присъдена.

Съгласно Решение №50038/01.03.2023г. по гр.д.№2093/2022г. на ВКС, IV г.о., фактическият състав на непозволеното увреждане по чл.26 ЗОДОВ е бавността при разглеждане и решаване на делото, като деликтът не се осъществява в началото на наказателното производство. Налице е специален фактически състав спрямо общия състав на непозволеното увреждане по чл. 45 ЗЗД, според който противоправното деяние следва да

се изрази в забавяне решаването на делото в един нормален, разумен срок. Самата бавност, както и разумният срок, в рамките на който следва да бъде разгледано и решено делото, следва да се установят от съда. В случая вредите се дължат на бездействие на органите на прокуратурата, което се установява в производството по обезщетяване, поради което вземането за лихви за забава започва да тече от момента на предявяване на иска за тяхното установяване, т.е. от предявяването на иска, а не от датата на образуване на неприключилото наказателно производство. Исковете по чл. 26 са специални и целят получаване на обезщетение за претърпените вреди от прекомерно забавеното правосъдие, а не се отнасят до правния спор по съществуващото на делото пред гражданския или наказателния съд.

Предвид изложеното следва да се отхвърли като неоснователно искането за присъждане на законната лихва от 09.08.2019г. до 08.08.2022г.

По разноските:

С оглед изхода на делото на ищеца следва да бъде присъдена и сумата от 10,00лв., представляваща направени по делото разноски за държавна такса за настоящето производство.

Предвид гореизложеното съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА Прокуратурата на Република България, представлявана от Главния прокурор, с адрес: гр. София, бул. "Витоша" №2 да заплати на Ю. Р. А., с ЕГН:***** и постоянен адрес: с. *****, ул. "Н. ****", област Разград, Община Разград, чрез адв. Е. Ф., САК, и съдебен адрес: гр.София, 1000, ул. "*****", в качеството и на наследник на пострадалия А.Я.А., на основание чл.26 ЗОДОВ, вр. чл.86 ЗЗД, сумата в размер на 15000,00/ петнадесет хиляди лева/, представляваща обезщетение за неимуществени вреди от нарушаване правото на разглеждане в разумен срок на сл.д. № 1/1991г. по описа на Прокуратура на Въоръжените сили, впоследствие преобразувано в сл. дело №780-II/1998г. по описа на ВОП-София, а сега Досъдебно производство №II-048/1999 по описа на Военно-окръжна прокуратура-София, по което А.Я.А. е пострадал, ведно със законната лихва върху главницата, считано от 09.08.2022г. до окончателното изплащане на сумата, като ОТХВЪРЛЯ КАТО НЕОСНОВАТЕЛНИ иска за главница за разликата му до пълния предявен размер от 120 000лв., както и искането за законната лихва върху главницата за периода от 09.08.2019г. до 08.08.2022г.

ОСЪЖДА Прокуратурата на Република България, представлявана от Главния прокурор, с адрес: гр. София, бул. "Витоша" №2 да заплати на Ю. Р. А., с ЕГН:***** и постоянен адрес: с. *****, ул. "Н. ****", област Разград, Община Разград, чрез адв. Е. Ф., САК, и съдебен адрес: гр.София, 1000, ул. "*****", на основание чл.78, ал.1 ГПК,

сумата от 10,00лв., представляваща направени разноси за държавна такса за настоящето производство.

ПРИСЪДЕНИТЕ с решението суми да бъдат изплатени по следната банкова сметка на Адвокатско дружество „Е. Ф.“, открита в „Прокредитбанк“ АД

IBAN *****

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Апелативен съд- гр.София в двуседмичен срок от връчване на препис от решението на страните.

Съдия при Софийски градски съд: _____